

Hrneček

Příběh tohoto hrnečku začíná na konci devatenáctého století. V této době ho můj praděda koupil mé prababičce k narozeninám. Prababička byla nadšená a hned si z něj dala kávu. Později tento hrneček odložila na polici, odkud se nehnul až do První světové války, kdy na vesnici, kde žila má prababička, vypukla vřava a byli nuceni se přestěhovat i s hrnečkem do vesnice na hranicích s Rakouskem. V této vesnici se hrnečku moc líbilo, protože byl hojně využíván prababičkou, ovšem i mou babičkou, která se po První světové válce narodila a tento hrneček si zamilovala. Hrneček i s celou rodinou zažíval skvělé časy. Měli velký statek, kde chovali spoustu zvířat a pěstovali mnohé druhy zeleniny a ovoce. Jednou při čajovém dýchánku poslouchali rádo, ze kterého se doslechli jednou nepěknou novinu. Tohoto roku začala Druhá světová válka. Ještě se ani nevzpamatovali a za týden byli, jakožto křesťané, dost neoblíbenými občany, jelikož v jejich vesnici žila spousta občanů rakouské národnosti. Jednoho dne hrneček odložili do bedny a jeli dalek, až do města Telč, kde žil strýc mé babičky. Toho roku z hrnečku popíjela jen má babička. Babička žila v Telči strýcem a našla si tam fešného mladíka, který si donesl svůj hrneček a často popíjel u nich doma s babičkou. Po každém dýchánku ho poté babička uložila na poličku i s tím druhým hrnečkem. Tak to šlo dlouhou dobu. Dokonce i ta válka už skončila. Jednou tak babička, momentálně už i její manžel a strýc popíjeli, každý ze svého hrnečku, když v tom uslyšeli hlasité tlučené na dveře. Do domu vtrhlo pět mužů s rudou hvězdou na prsou. Chytli strýčka a i přes jeho odpor ho vyvedli z vesnice. Hned druhý den tito muži přišli znovu a řekli, že statek i s celým pozemkem je zabaven. Opět se balilo do krabic. Když se

hrneček ocitl na polici, tak zjistil, že se nachází ve velkém pokoji obklopen nábytkem. Takto tam byl odložen mnoho let, když vtom ho babička vyrušila a podala ho malé holčice, kterou ještě nikdy neviděl. Byla to moje máma. S holčičkou si, momentálně jako hračka užil mnoho zábavy. Jak holčička rostla, byl znovu odložen na polici, kde zůstal snad po dvacet, možná i více let. Když už si myslel, že se na něj zapomnělo, uchopil ho nějaký kluk za ucho, položil ho na stůl a napsal jeho úžasný příběh, který trval více než sto let.

Tomáš Fiala

